

Vozáry Viktória

Agygoboldok

A kislány kerek szemmel bámulja az Utolsó ítéletet; tekintete azonban nem tudja átfogni az egész falat. Folyton a lávaként ömlő elkárhozottak emberfolyamára terelődik a figyelme, ahogy Giotto ördögei falják és kínozzák őket. Édesanya érzi mennyire fölösleges a kérdés, látja, ahogy egész apró lényét eluralja figyelmében, testtartása pedig megfeszül, ahogy menekül a fantázialények elől. Megnyugtatója: ide csak a bűnösök kerülnek, akik tagadják Istent, márpedig a kislány szereti a jó istenkét, ugye, angyalom, nincs mitől tartanod, istenke megvéd, de ha félsz, nézd csak, felpillantasz az égre és kérsz. A kislány imára kulcsolja a kezét – ügyes vagy, látod, nem fogsz megrémülni az ördögöktől, nem vagy már kislány, tudod, hogy nem léteznek. Igazán nem kell mitől tartani, de ő csak rázza a fejét; igenis látja őket, főleg Angyalfit. Olyanok, akár a falon: sárlények, akiket a föld mélye nevel. A fény szinte kialszik a testükön. Sápadtak és csúnyák. Hiába szól minden alkalommal, nézze meg, mire odavezeti, sehol sincsenek. Ha nem gondol rájuk, vagy behunyja a szemét, akkor is ott vannak. A ruháját célbálik, bemásznak a szekrénybe, és amikor nem gondolná, onnan ijesztgetik. Az ajtót rángatják, anélkül, hogy az megmozdulna, a kislány szemében viszont majd kiszakad, ahogy tornáznak rajta. Hatalmuk van felette és ő semmit sem tehet. A falon egy helyre szorul a borzalom, neki mégis minden átfolyik a valóságba, és nincs olyan, hogy egy hely, neki mindenütt van, hiszen csak négyéves, honnan tudná mi a valóban létező?

Édesanya magabiztosan magyarázza, hogy a világegyetem hatalmas, jut elég hely benne a remegő lényének is, ne aggódjon, az angyalok vigyáznak rá, hisz' az a dolguk, csak legyen mindig jó kislány és akkor nem lesz semmi baj. Persze, vigyáz magára, de úgy tűnik néha, hiába; Angyalfi pontosan tudja, mikor suttogjon a fülébe, hogy meggyőzze a világ ellentétes körforgásáról. Mintha épp akkor válna le a középkor freskóiról; édesanya, látod, megint itt vannak, és nem mondasz semmit! De mit is mondhatna, ha odaát van azok között, akik vakok a másvilágra. Elég lenne behunynia a szemét és zuhannia, befelé, abba a sötétségbe, a maga kis árnyékországába, hogy lássa, mik kísértik a lányát. Csakhogy nem tudja. Nem tudja, hogyan kell, ahogyan azok sem, akik olyan idősek, mint édesanya, természetes hát hitetlenkedésük – a csodavárást lassan elfeledtető tekintet, ahogyan rá pillantanak.

Később, ahogy idősödik, úgy növekednek benne az *ígéret*ek és a ki nem mondott dolgok igazságai. Egyik a másik után. Jóllehet, egyre kevesebbet érnek, ezért nem is akar már többet, csak valamit, emléknek, valaminek a misztériumát. Angyalfi, Púpos, Varangy és Vén – ahogy néhány „szörnyet” elnevezett – elmaradoznak, végül agyagból újrateremtett emlékek lesznek csupán. Azután már nem marad semmi, csak az az oldal, ahol édesanya áll. De nem hasonlít ahhoz, amit egy gyerek elképzel magának, ha felnőtt. Ez a hely szürke és rutinszerű, anyaga pedig olyan sűrű, hogy nem fér meg benne sem az utolsó ítélet, sem az elkárhozás.